

Andreas Sveen: *Norwegian Impersonal Actives and the Unaccusative Hypothesis*.

Dr. art.-disputas ved Universitetet i Oslo,
18. januar 1997

Førsteopponent Sten Vikner,
Universität Stuttgart

1. Indledning: Uakkusativitetshypotesen og norsk

Som titlen siger, handler Andreas Sveens afhandling *Norwegian Impersonal Actives and the Unaccusative Hypothesis* om den såkaldte uakkusativitetshypotese og om i hvilken udstrækning denne hypoteses forudsigelser er forenelige med norsk.

Uakkusativitetshypotesen går ud på at der findes to forskellige slags intransitive verber. Intransitive verber er verber med kun et argument, og idéen er at dette ene argument hos et intransitivt verbum enten, som fx ved verbet *danse*, kan svare til det eksterne argument (dvs. subjektet) hos et transitivt verbum eller, som fx ved verbet *komme*, til det interne argument (dvs. objektet) hos et transitivt verbum. Den første type intransitive verber, *danse*-typen, kaldes uergativ, den anden, *komme*-typen, kaldes uakkusativ.

Når et intransitivt verbs eneste argument svarer til objektet hos et

transitivt verbum, som fx i (2a), betyder det, som man kan se, ikke nødvendigvis at det intransitive verbum optræder med et objekt og uden subjekt. Der er nemlig forskellige processer der sørger for at objektet bliver til et subjekt, lidt på samme måde som objektet hos et transitivt verbum, som fx i (1), bliver til et subjekt når dette verbum passiveres. Det er muligvis lidt lettere at acceptere at subjektet i (1) bliver basisgenereret som et objekt, end det er at acceptere at det samme gælder subjektet i (2a), men ikke i (2b):

- (1) Da. Peter blev fotograferet på terrassen. (passivt transitivt)
- (2) Da. a. Peter kom ind gennem vinduet. (uakkusativt)
b. Peter dansede på terrassen. (uergativt)

Når det er lettere at acceptere at subjektet i (1) bliver basisgenereret som et objekt, så er det fordi vi kan sammenligne (1) med (3):

- (3) Da. Marie fotograferede Peter på terrassen. (aktivt transitivt)

Derimod er der ikke nogen tilsvarende paralleller til (2a) med *Peter* på objektspladsen, ligesom dette heller ikke er tilfældet med (2b).

Der er alligevel forskel mellem (2a) og (2b), således at subjektet i (2a) på en vis måde egentlig er et objekt, hvorimod dette ikke er tilfældet i (2b). Dette plejer man at argumentere for med henvisning til fx fransk, hvor subjektet i (2a) kan forekomme efter verbet når der bliver indsat et ekspletivt subjekt, hvorimod dette ikke er tilfældet i (2b):

- (4) Fr. a. Il est entré un garçon par la fenêtre. (uakkusativt)
'Der er kommet-ind en dreng gennem vinduet.'
b. *Il a dansé un garçon sur la terrasse. (uergativt)
'Der har danset en dreng på terrassen.'

Åfarli (1992) foreslår at dette også gælder for norsk, således at den samme slags test som i (4) kan anvendes for at finde ud af om et intransitivt verbum i norsk har et internt argument (ligesom *komme*) eller et eksternt argument (ligesom *danse*). Som Sveens afhandling (s. 134-140) viser meget overbevisende (her følger den bl.a. Anward 1989, Falk 1989, Lødrup 1993b og Vikner 1990), er en sådan analyse dog uholdbar, jf. at oversættelsen af (4b) er velformet på norsk.

Det er denne type eksempler, dvs. ekspletive aktive uergative konstruktioner, som afhandlingen (s. 90) kalder "upersonlige aktive" konstruktioner, parallelt med de såkaldt uperson-

lige passive konstruktioner som i (5):

- (5) Da. Der blev danset. (uergativt)

Betegnelsen "upersonlig aktiv" finder jeg lidt misvisende, fordi i modsætning til upersonlige passive konstruktioner, der altid er upersonlige (dvs. der kan ikke optræde et egentligt subjekt i (5)), forekommer der et egentligt subjekt i "upersonlige aktive" konstruktioner, som *en dreng* i (4b) og også fx i afhandlingens (3), s. 91.

Det er disse "upersonlige aktive" konstruktioner, eller ekspletive uergative konstruktioner, der danner fundamentet i afhandlingens argumentation for en revision af analysen af de to typer af intransitive verber. Afhandlingen (s. 155) siger nemlig at forskellen på de to typer intransitive verber ikke kan være en syntaktisk forskel, men må være en semantisk forskel. Dette begrundes Sveen med at forskellen i (4) ikke findes i norsk (eller dansk), jf. at både (6a) og (6b) er mulige:

- (6) Da. a. Der er ikke visnet nogen blomster i denne uge. (uakkusativt)
b. Der har ikke sovet nogen lingvister i denne seng. (uergativt)

Det er bestemt ikke umuligt at Sveen har ret i at denne forskel kan forklares semantisk og ikke hører hjemme i syntaksen, men jeg mener ikke at han har ret i at det at (6b) er mulig i norsk viser at forskellen umuligt kan høre hjemme i syntaksen. Som afhandlingen (s. 114-115) viser, er der nemlig en række andre syntaktiske forskelle mellem de to typer verber, som stadig

findes, ikke bare på fransk, men også på norsk og dansk:

- (7) Uakkusative verber kan ikke passiveres, uergative verber kan godt passiveres:

- Da. a. *Der blev visnet.
b. Der blev sovet.

- (8) Uakkusative verber tager kun *være* som hjælpeverbum, og ikke *have* (på norsk er begge dog mulige), uergative verber tager derimod kun *have*, og ikke *være* (på både dansk og norsk):

- Da. a. Blomsten er visnet.
b. *Blomsten har visnet.
c. *Lingvisten er sovet.
d. Lingvisten har sovet.

- (9) Uakkusative verber kan danne prænominale modificerende participier, uergative verber kan ikke:

- Da. a. Visne blomster kan jeg ikke lide.
b. *Sovede lingvister kan jeg ikke lide.

Jeg er altså uenig med afhandlingen (s. 155) i at "the unaccusative-uergative distinction simply cannot be syntactically represented, because Norwegian data disconfirm the purported syntactic distinction between the two verb classes".

2. Passivering, hjælpeverber og prænominale participier

Hvis vi vender tilbage til de tre forskelle illustreret i (7), (8) og (9), så er spørgsmålet hvordan de to analyser, den semantiske som foreslås i afhandlingen, og den syntaktiske som jeg selv er tilhænger af, kan redegøre for disse forskelle.

Afhandlingens semantiske analyse (s. 157, 170-171) går ud fra at tematiske roller kan tilskrives frit, således at både eksterne og interne tematiske roller kan forekomme både indeni og udenfor V-bar i D-strukturen. Den syntaktiske analyse, derimod, antager at eksterne tematiske roller tilskrives udenfor V-bar og interne roller indenfor V-bar. Med andre ord, den forskel som antages i den syntaktiske analyse erstattes ikke med en anden forskel i afhandlingens semantiske analyse. Spørgsmålet er derfor hvordan afhandlingens semantiske analyse så gør rede for de tre ovennævnte forskelle mellem de to typer intransitive verber.

Hvad den første forskel angår, dvs. det at uakkusative verber ikke kan passiveres, har jeg ikke noget at indvende mod afhandlingens analyse (s. 62), som foreslår at uakkusative verber ikke kan passiveres fordi de ikke har nogen såkaldt proto-agent. Dette kan også bruges til at forklare hvorfor visse uergative verber ikke kan passiveres, fx *sne*, som ikke har en proto-agent, jf. (10b) og derfor ikke kan passiveres, (10c):

- (10) Da. a. Det sneede kraftigt.
b. *Vi sneede kraftigt.
c. *Der blev sneet kraftigt.

Også indenfor den syntaktiske analyse er man nødt til at tage semantikken til hjælp for at forklare data som (10).

Hvad den anden forskel angår, dvs. det at uergative verber kun tager *have* og ikke *være* som hjælpeverbum, og at uakkusative verber kun tager *være* på dansk eller både *være* og *have* på norsk, siger afhandlingen (s. 75) at *være* kun er mulig ved "retningsbestemte ændringsverber" ("verbs of

directed change"). Spørgsmålet er hvorfor disse to ting hænger sammen, og om det kunne have været omvendt, dvs. hvorfor kunne *være* ikke være hjælpeverbum kun ved uergative verber? Indenfor den syntaktiske analyse er forskellige analyser blevet foreslået hvor *være* bliver udløst af flytningen af hovedverbets interne argument til subjekspladsen, fx foreslår Burzio (1986) og Vikner & Sprouse (1988) at *være* bliver brugt når det forekommer mellem to koreferente eller koindexerede XPer:

- (11) Da. a. Fordi blomsterne; er tulipaner; ...
 b. Fordi blomsterne; er danske; ...
 c. Fordi blomsterne; er visnet tj, ...

Hvorfor gælder reglen med *være* og de "retningsbestemte ændringsverber" ikke ved transitive verber? Det må specificeres at denne regel ikke gælder ved transitive verber uanset om det drejer sig om "retningsbestemte ændringsverber" eller ej, hvilket betyder at i hvert fald en del af den semantiske analyse må basere sig på syntaktiske og ikke på semantiske forskelle (dette er også klart hos fx Zaenen 1993:142).

Hvad den tredje og sidste forskel angår, dvs. at kun uakkusative verber kan danne prænominale modificerende participier, siger afhandlingen (s. 64) at hvis et verbum beskriver en overgang fra én tilstand til en anden, så kan dets perfektum participium bruges som en prænominale modifikation. Spørgsmålet er hvorfor disse to ting hænger sammen. I den syntaktiske analyse er der en slags forklaring, nemlig at participiets morfologi forhindrer en forbindelse

til et eksternt argument, således at man kun kan referere til det interne argument på denne måde.

Ligesom ovenfor er det ikke helt klart i afhandlingens semantiske analyse hvorfor reglen om en overgang fra én tilstand til en anden kun finder anvendelse ved intransitive verber, idet transitive verber godt kan danne prænominale modificerende participier uden at det pågældende verbum er et overgangsverbum. Det er således muligt både ved tilstandsverber og ved procesverber:

- (12) Tilstande:
 Da. a. en kendt/elsket/respekteret/agtet/(højt)æret lingvist
 b. en foragtet/frygtet lingvist
 c. en truet dyreart

(13) Processer (Vendler 1967: "Activities")

- Da. a. det talte sprog
 b. den belyste del af facaden

Endvidere gives der, såvidt jeg kan se, ingen forklaring i den semantiske analyse på hvorfor prænominale participier af transitive verber kun kan modificere objektet men ikke subjektet:

- (14) Da. a. Drengen ødelagde bogen.
 b. en ødelagt bog
 c. *en ødelagt dreng (i samme betydning som i (14a))

I den syntaktiske analyse forklares dette med at objektet *bogen* tilskrives den interne tematiske rolle, hvormod subjektet *drengen* tilskrives den eksterne tematiske rolle. Spørgsmålet er hvordan dette forklares i den semantiske analyse.

3. "Perceptive" konstruktioner og "upersonlige aktive" konstruktioner

Mine kommentarer til de såkaldt perceptive konstruktioner og til kasus, som behandles i afsnit 4, har det til fælles at de viser at det ville have været ønskeligt at Sveen i større grad havde inddraget andre nært beslægtede sprog i sine overvejelser end kun standard-øst-norsk. På s. 99 siger Sveen meget tydeligt at han ikke er interesseret i fænomener "which do not occur in the widespread contemporary Eastern variety of Norwegian which I aim to describe", men jeg mener ikke at dette er helt tilfredsstillende.

Mange ville måske indvende at afhandlingen jo bare gør det den siger at den vil gøre, nemlig at holde sig til standard-øst-norsk, den har jo aldrig lovet at ville behandle stavangersk, dansk, eller islandsk. Dette er måske ikke helt forkert, men det er alligevel misvisende. Det ville kun passe hvis afhandlingens hensigt var at BESKRIVE situationen i standard-øst-norsk – der er ingen der ville finde på at kritisere fx August Westerns norske grammatik fra 1921 for ikke at omtale islandsk, han ville jo kun beskrive situationen i riksmålet i begyndelsen af dette århundrede. Sveens afhandling derimod vil jo netop IKKE nøjes med at være deskriptiv (hvilket jeg i øvrigt finder højst prisværdigt), den vil også vise hvilke konsekvenser eksistensen af upersonlige aktive konstruktioner har for lingvistisk teori. Sveen går endda så vidt som til at kritisere andre forskere, som ikke er specielt interesseret i norsk eller skandinavisk, for at have ignoreret disse konstruktioner.

Konsekvenserne for grammatisk teori kan blive temmelig forskellige

alt efter om man holder sig til ét sprog, eller om man prøver på at inddrage så mange aspekter som muligt af de relevante konstruktioner, inklusive de aspekter som ikke er direkte synlige i øst-norsk, og jeg synes derfor ikke at man kan tillade sig at sige "jeg holder mig til standard norsk", så meget desto mindre som afhandlingens rent faktisk nævner mange relevante data fra andre beslægtede sprog, men uden at integrere dem i analysen.

Et af de fænomener der ville vinde mest ved inddragelsen af andre beslægtede sprog, er det som Sveen kalder den perceptive konstruktion, som i (15b). Selvom jeg er uenig med visse aspekter af behandlingen af denne konstruktion, vil jeg gerne først sige at jeg finder det meget fint at afhandlingen indfører denne konstruktion i diskussionen, og at jeg synes det er en god idé at betragte vejr-verber, som i (15a), som en undergruppe af den perceptive konstruktion, som det foreslås på s. 215. Det som jeg ikke er helt enig i, er forslaget på s. 218, at den perceptive konstruktion selv betragtes som "a prototypical core type for impersonal actives". Med andre ord, Sveen foreslår at (15a,b) begge er perceptive konstruktioner, hvilket jeg helt kan tilslutte mig, og at (15a,b,c) alle er upersonlige aktive konstruktioner, hvilket jeg ikke er enig i (eksemplerne er fra afhandlingen ((76), s. 140 og (72a), s. 215):

- (15) a. No. Det blåser/regner/
hagler/ lyner/snør.
(vejr-verber)
b. Sv. Det sjöng i varje träd.
(perceptiv konstruktion)
c. Sv. Det sjöng en fågel i träd-
gården.
(upersonlig aktiv)

Efter min mening viser de fleste andre germanske sprog nemlig at perceptiv konstruktioner (inklusive vejr-verber) ikke kan betragtes som en undergruppe af de upersonlige aktive konstruktioner, fordi de har nogle andre typer subjekter, hvilket ikke fremgår af norske og svenske data som i (15).

På dansk, og formentlig også på det norsk som tales på visse dele af vestkysten, og på det norsk som August Western beskrev i 1921, er subjektet ved vejr-verber og i andre perceptiv konstruktioner *det* som i (16) og (17), mens subjektet i en upersonlig passiv er *der* som i (18):

- (16) Da. a. Det sner. (vejr-verbum)
b. *Der sner.
(17) Da. a. Det brændte i en lager-
bygning. (perceptiv konstruktion)
b. *Der brændte i en lager-
bygning.
(18) Da. a. *Det brændte en lager-
bygning. (upersonlig aktiv)
b. Der brændte en lager-
bygning.

På tysk (og på islandsk og på jiddisch) er der også en forskel, i begge tilfælde er subjektet *es*, men ved vejr-verber og i andre perceptiv konstruk-

tioner kan dette *es* forekomme både inde i sætningen, som i (19a) og (20a), og sætningsinitialt, som i (19b) og (20b), hvorimod *es* i en upersonlig aktiv kun kan forekomme initialt, (21):

- (19) Ty. a. Heute schneit es. (vejr-
verbum)
'Idag sner det.'
b. Es schneit heute.
'Det sner idag.'
(20) Ty. a. Vielleicht brennt es hier.
(perceptiv konstruktion)
'Måske brænder det
her.'
b. Es brennt hier
'Det brænder her.'
(21) Ty. a. *Vielleicht brennt es ein
Haus. (upersonlig aktiv)
'Måske brænder der et
hus.'
b. Es brennt ein Haus.
'Der brænder et hus.'

Såvidt jeg ved, er det blandt de germanske sprog kun norsk, svensk, færøsk og visse amerikanske dialekter af engelsk, der ikke har en forskel på perceptiv konstruktioner og upersonlige aktive konstruktioner, og afhandlingen ville have vundet meget ved at bevæge sig uden for disse sprog for at kortlægge de forskellige aspekter ved den perceptiv konstruktion.

Afhandlingen foreslår (s. 219) at den perceptiv konstruktion betragtes som helt uden argumenter, hvilket passer meget dårligt med de fleste behandlinger (fx Hoekstra 1983, Bennis 1986 og Vikner 1995) af forskellen mellem subjekterne *det* og *der* på dansk og visse norske dialek-

ter og tilsvarende forskelle på engelsk og hollandsk. I disse behandlinger foreslås det nemlig at subjektet *det* er et argument, men at *der* ikke er et argument, således at det præcis er subjektet *det* som gør det muligt for (17a) ikke at have et andet subjekt, hvorimod *der* er forekomsten af subjektet *en lagerbygning* i (18), der umuliggør et subjekts-*det*.

Et ofte diskuteret problem ved analysen af subjektet *det* som et argument i modsætning til *der* er at vejr-verber så må have et eksternt argument, hvilket ikke lyder særlig akceptabelt. Men der findes faktisk visse konstruktioner som understøtter denne antagelse, og en af dem citeres i afhandlingen (note 50, s. 215), nemlig (22) fra nordnorsk:

- (22) No. Han snør.

Tilsvarende eksempler findes i færøsk og i islandsk, som vist i Vikner (1995:227).

4. Kasus

Såvidt jeg kan forstå, foreslår afhandlingen (s. 167) at den NP der befinder sig i objektspositionen i en upersonlig aktiv, fx *nogen lingvister* i (6b), bliver tilskrevet akkusativ af det uergative verbum, dvs. *sovet*. Endvidere foreslås det at dette også er tilfældet selv ved uakkusative verber, fx *visne* eller *synke* (note 40, s. 167, og s. 206). Hvis dette var rigtigt, ville det betyde at norsk og islandsk var meget forskellige. På islandsk kan man nemlig tydeligt se at den tilskrevne kasus er nominativ, (23a), og ikke akkusativ, (23b), i disse tilfælde (eksemplerne er fra Vikner 1995:175-76):

- (23) Is. a. Það höfðu sennilega
sokkið einhverjir bátar í
firðinum. (NOM)
b. *Það höfðu sennilega
sokkið einhverja báta í
firðinum. (AKK)
'Der havde formentlig
sunket nogle både i
fjorden.'

Jeg mener at det der egentlig foregår på islandsk, er at NPen i objektspositionen får den kasus som bliver tilskrevet det ekspletive subjekt. Dette kan tydeligt ses ved at betragte eksempler som (23) i en situation hvor ekspletivet ikke får tilskrevet nominativ, men akkusativ. En sådan situation er en indlejring under verbet *telja*, som betyder *tro*. Ligesom det engelske *believe* tilskriver *telja* akkusativ til subjektet i en indlejret infinitiv:

- (24) Is. a. *Ég tel [hún hava
borðað epli]. (NOM)
b. Ég tel [hana hava
borðað epli]. (AKK)
'Jeg tror hun/hende have
spist æblet.'

Når (23) indlejres under *telja*, får NPen i objektspositionen nemlig akkusativ:

- (25) Is. a. *Hann taldi [__ hafa
sokkið einhverjir bátar í
firðinum]. (NOM)
b. Hann taldi [__ hafa
sokkið einhverja báta í
firðinum]. (AKK)
'Han troede der havde
sunket nogle både i fjor-
den.'

Hvis man antager det som Sveen foreslår for norsk, får man altså problemer med islandsk. Hvis man derimod antager det som jeg har foreslået for islandsk (Vikner 1995:178-182), nemlig at ekspletivet deler sin kasus med NPen i objektpositionen, får man ingen problemer med norsk. Dette skyldes at man på norsk ikke direkte kan se på NPen i objektpositionen om den er nominativ eller akkusativ, pronominer er nemlig udelukket fra denne position.

5. "Sænkning til objektposition"

Nu kommer jeg til noget mere personligt, nemlig til det som afhandlingen (s. 165) siger om min egen analyse af upersonlige aktive konstruktioner (Vikner 1995:202-209). Som tilhænger af den syntaktiske analyse, mener jeg at subjekter både for uergative verber som *danse* eller *sove* og for transitive verber som *ødelegge* er eksterne argumenter, dvs. de bliver basisgenereret uden for V-bar. Når et eksternt argument forekommer i objektpositionen mener jeg derfor at der er tale om en sænkning, dvs. en flytning nedad i det syntaktiske træ. Jeg foreslår endvidere en forklaring på at subjektet for et uergativt verbum kan optræde i objektpositionen, som i (26b), hvorimod subjektet for et transitivt verbum ikke kan, som i (27b):

- (26) Da. a. Peter har ikke sovet i denne seng. (uergativt)
 b. Der har ikke sovet nogen lingvister i denne seng.
- (27) Da. a. Peter har ødelagt sin computer. (transitivt)
 b. *Der har ødelagt nogle lingvister denne computer.

Jeg mener at dette hænger sammen med at objektpositionen ikke er udfyldt ved uergative verber, som ikke har noget objekt, hvorimod objektpositionen allerede er udfyldt ved transitive verber.

Denne analyse har afhandlingen (s. 165) to indvendinger imod. Den ene er at min analyse er uortodoks, og den anden er at min analyse "overlooks the fact that semi-transitives as well can appear in impersonal actives", som i (28) (afhandlingens (7a), s. 165):

- (28) No. Det spiste mange studenter på Frederikke i går.
 (semi-transitivt)

Semi-transitive verber er verber som *spise*, der kan optræde enten med eller uden objekt, som i (29), i modsætning til fx *ødelegge*, der ikke er semi-transitivt, se (30):

- (29) Da. a. Jeg er lige ved at spise.
 (semi-transitivt)
 b. Jeg er lige ved at spise frikadeller.
- (30) Da. a. *Jeg er lige ved at ødelægge. (transitivt)
 b. Jeg er lige ved at ødelægge min computer.

Jeg forstår ikke helt hvad det er jeg skulle have overset. Grunden til at semi-transitive verber forekommer i den upersonlige aktive konstruktion er netop, som min analyse forudsiger, at de findes i en version hvor der ikke er noget objekt, og derfor er objektpositionen ikke udfyldt. Det at (28) er velformet, viser altså netop at det er muligt at have en version af *spise* som ikke har et objekt, hvilket ikke er

muligt med rigtige transitive verber som i (31):

- (31) Da. *Der ødelagde mange lingvister på universitetet i går.
 (transitivt)

Denne analyse understøttes efter min mening af de pragmatiske restriktioner ved mange semi-transitive verber. Man kan både sige (32a,b):

- (32) Da. a. Jeg spiser ofte italiensk mad.
 b. Jeg spiser ofte lakridskonfekt.

Men både (28) og (29a) kan kun referere til en situation som (32a) og ikke (32b). Det manglende objekt skal nemlig udgøre et helt måltid. Det man skal lægge mærke til her, er at denne restriktion gælder både for (29a) OG for den upersonlige aktive konstruktion i (28). Dette viser nemlig at den upersonlige aktive konstruktion kun anvender den intransitive version af *spise*, præcis som min analyse forudsiger.

6. Metodologiske overvejelser

Før jeg kommer til afslutningen af min opposition, har jeg et par bemærkninger af mere metodologisk natur.

På s. 104 i afhandlingen siges det at "it is preferable to record actual occurrences in speech or texts instead of asking speakers directly about their judgments". Dette kan jeg ikke uden videre tilslutte mig. For mig drejer lingvistik sig om at gøre rede for hvorfor mennesker har de intuitioner om deres modersmål som de har. For at kunne gøre det må vi selvfølgelig

gelige først have en idé om hvilke intuitioner de har, og det er langt fra altid at det der faktisk bliver sagt eller skrevet, giver et godt billede af disse intuitioner. Det kan godt være at det ideelle lingvistiske eksempel netop er et som man har hørt eller set, men det er i hvert fald også et som andre modersmålstalende finder acceptabelt. Alle lingvister der har arbejdet med et korpus, kender problemerne hvis enten en konstruktion tilfældigvis ikke optræder i korpuset, eller hvis der optræder eksempler som man ikke selv finder acceptable.

Jeg synes at det vigtigste er at konstruere et godt eksempel som tydeligt illustrerer det relevante problem, og hvis fortolkning de fleste er enige om. Dette er langt vigtigere end at alle eksempler skal være forekommet på tryk eller i naturlig tale. Dette ser i øvrigt også ud til at være Sveens fremgangsmåde, selvom han altså siger noget andet.

I betragtning af at afhandlingen således fraråder at spørge direkte om en sætning er mulig eller umulig, er det værd at bemærke at det er præcis dette Sveen gør i tabellen på s. 109-113. Et sådant rundspørge synes jeg er ret problematisk, idet det nødvendigvis må være meget overfladisk, og der ikke er mulighed for at se hvilke af dem der svarede nej til fx spørgsmål 5, også var blandt dem der havde svaret ja til fx spørgsmål 3. Det er derfor meget begrænset hvilke konklusioner der kan drages af sådanne undersøgelser, og det er derfor berettiget når afhandlingen ikke giver dette rundspørge en særlig central plads i argumentationen.

7. Konklusion

Som afslutning på min opposition vil jeg gerne sige at det har været meget spændende at læse afhandlingen og arbejde med den. Den er velskrevet, og den har en klar og overskuelig disposition. Den behandler nogle meget interessante emner, og den indeholder mange inspirerende iagttagelser og forslag. Jeg håber meget at doktoranden vil videreføre sin forskning indenfor dette felt, og jeg vil slutte med at gratulere med det smukke resultat.

Bibliografi

- Anward, J. 1989: Constraints on Passives in Swedish and in English. *Working Papers in Scandinavian Syntax* 44, 15-29.
- Bennis, H. 1986: *Gaps and Dummies*. Dordrecht: Foris.
- Burzio, L. 1986: *Italian Syntax*. Dordrecht: Reidel.
- Falk, C. 1989: On the Existential Construction in the Germanic Languages. *Working Papers in Scandinavian Syntax* 44, 45-59.
- Hoekstra, T. 1984: *Transitivity: Grammatical Relations in Government-Binding Theory*. Dordrecht: Foris.
- Lødrup, H. 1993: Review of Áfarli (1992). *Linguistics* 31, 557-559.
- Vendler, Z. 1967: *Linguistics in Philosophy*. Ithaca, NY: Cornell University Press.
- Vikner, S. 1990: Verb Movement and the Licensing of NP-positions in the Germanic Languages. (Thèse de doctorat, Université de Genève.)
- Vikner, S. 1995: *Verb Movement and Expletive Subjects in the Germanic Languages*. New York: Oxford

University Press.

- Vikner, S. & R.A. Sprouse 1988: Have/Be Selection as an A-Chain Membership Requirement. *Working Papers in Scandinavian Syntax* 38.
- Western, A. 1921: *Norsk riksmålsgrammatikk for studerende og lærere*. Christiania: Aschehoug.
- Zaenen, A. 1993: Unaccusativity in Dutch: Integrating syntax and lexical semantics. Pustejovsky, J. (red.): *Semantics and the Lexicon*. Dordrecht: Kluwer, 129-161.
- Áfarli, T. 1992: *The Syntax of Norwegian Passive Constructions*. Amsterdam: John Benjamins.

[Mottatt 23.4.1997.]

Forfatterens adresse:
 Universität Stuttgart
 Institut für Linguistik/Germanistik
 Postfach 10 60 37
 D-70049 Stuttgart
 vikner@rus.uni-stuttgart.de